

var saa elskværdig, da det var en mindre behagelig Person, han sammenlignede mig med, at tage mig i Forsvar og sige, at paa intet af Punkterne lignede jeg vedkommende Person. Det er maaske saa lidt ørkesløst af den højtærede Minister at holde en lille æstetisk Forelæsning over dette Emne her i Tinget. Jeg tror i hvert Fald, jeg har Lov til at sige at det vilde være Spild af Tingets Tid at anvende en Del af denne paa en Diskussion om de æstetiske Udarbejdelser, den højtærede Minister lejlighedsvis foretager, og paa hvilke han har givet en Prøve i Dag.

Dermed skal jeg afslutte mine Bemærkninger om de stillede Ændringsforslag, idet jeg dog gerne vil tilføje endnu en Gang, at Rækkevidden af den Bestemmelse, som ændrer Reglerne om Aldersgrundlaget ved Afgørelsen af Invaliditetsgraden, er langt, langt større, end det oprindelig har været klart for ærede Medlemmer her i Tinget, maaske med Undtagelse af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, der hele Tiden har lagt megen Vægt derpaa. Det rokker i ikke mindre Grad end Ændringen i Renten de nuværende Invalidere nyderes Ret efter den bestaaende Lov, hvad enten man nu betragter denne som en juridisk eller som en moralsk Ret. Derfor vil jeg saa indtrængende som muligt lægge ærede Medlemmer paa Sinde at vedtage det Ændringsforslag, der herom er stillet.

Ordføreren (Kr. Kristensen): Spørgsmaalet om, hvem der har Forpligtelse til at bringe Orden i Forholdene, skal jeg ikke yderligere uddybe, men jeg synes, at naar Forholdet er dette, at vi har et Forslag, der søger at bringe Orden i Forholdene, et Forslag, som ogsaa vi fra Venstres Side kan tiltræde, kunde Diskussionen om det Spørgsmaal for saa vidt godt høre op. Jeg tog kun til Orde, fordi jeg har set i adskillige radikale Blade, at man bebrejdede Regeringen, at den ikke tog Initiativet i saa Henseende; det synes jeg ikke, den har nogen som helst Forpligtelse til, uanset hvad vi ellers anser for et Ministeriums Pligter. Jeg gaar ud fra, at vi ikke har et Ministerium for at raade Bod paa de Urimeligheder, man fra anden Side finder paa at begaa.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. P. Munch sidst omtalte, om, at Alderen ogsaa skulde være et Moment, der toges i Betragtning, vil jeg gerne sige, at naar det ærede Medlem saa stærkt beklager sig — og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg for Resten ogsaa — over, at

Folk, der er gamle, ikke skal have deres Invalidrente bestemt efter den midaldrende Mands Arbejdskraft, men efter, hvad Folk i vedkommende Alder kan udrette, saa synes jeg dog, det er saa lige til, at saadan maa det være. Naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg siger, at det er urimeligt at forlange, at Invalideretten skal sammenligne 53-aarige med 53-aarige og 57-aarige med 57-aarige, saa ved det ærede Medlem udmærket godt, at det kommer slet ikke til at ligge saadan, at man skal sammenligne med akkurat samme Alder. Men jeg synes dog, det vil være akkurat lige saa ret og rimeligt og ogsaa lige saa let at sammenligne med Folk i vedkommende egen Alder som med den midaldrende Mand. En Ting er i hvert Fald faktisk, at ellers bliver det langt lettere at faa Invalidrente, naar man bliver gammel, uanset om man fejler noget eller ikke — for det er en Kendsgerning, at efterhaanden som man bliver ældre, svækkes Arbejdskraften —, og det er slet ikke Meningen. Det er for øvrigt et Forhold, der i høj Grad vækker Uvillie, at der er mange, der paa Grund af Alder faar Invalidrente, uden at deres Arbejdsevne er nedsat paa Grund af Sygdom. Jeg kan derfor ikke indse, der er noget som helst urimeligt i den Bestemmelse. Jeg maa tværtimod anbefale, at man stemmer imod Ændringsforslaget.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch kom med nogle Beregninger og sagde, at paa Finanslovsforslaget var Udgiften budgetteret til 5 Mill. Kr., men hvis de Ændringer, han har foreslaet, blev vedtaget, kunde vi slippe med 3 Mill. Kr. Dertil er for det første at bemærke, at det ærede Medlem foreslaar Præmien forhøjet med ca. 70 Ø. pr. Medlem, og det giver alene den ene Million. Endvidere vil jeg gøre opmærksom paa, at vi vistnok alle har været klare over, at de 5 Mill. Kr. var alt for rigeligt, som Forholdene er nu. Naar det ærede Medlem vil foreslaa 780 Kr. pr. Invalidere nyder af dem, der er Selvforsørgere — og det er de $\frac{3}{4}$ af Invalidere nyderne, der er det —, og han saa endvidere vil fastsætte en ganske vist lidt lavere Rente for dem, der har en Forsørger, samtidig med at de, der er Forsørgere, skal have Forsørgertillæg, saa vil enhver uden noget som helst Regnestykke forstaa, at kan der blive Tale om Besparelse, bliver den i hvert Fald saa minimal, at den ingen praktisk Betydning faar. Jeg vil henstille til det ærede Medlem, at han med Hensyn til dette Spørgsmaal — som for Resten paa saa mange andre Omraader — søger at bringe Overensstemmelse mellem